

COURTNEY COLLINS
ONDER DE GROND

Vertaald door Robert Neugarten

Roman

MEULENHOF

Voor mijn moeder, met liefde

ISBN 978-90-290-8937-1
ISBN 978-94-6023-784-3 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Burial*
Oorspronkelijke uitgever: Allen & Unwin
Vertaling: Robert Neugarten
Omslagontwerp: Sandy Cull,
bewerkt door Barbara van Ruyven | b'IJ Barbara
Omslagbeeld: Getty Images
Zetwerk: Steven Boland

© 2012 Courtney Collins
© 2014 Nederlandse vertaling Robert Neugarten en Meulenhoff
Boekerij bv, Amsterdam

Het citaat uit 'Ik kan vanavond de droevigste verzen schrijven' van Pablo Neruda is vertaald door Evita Soledad en Sebastiaan Hekman.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘De waarheid van de hemelen, dat is de sterren
die van het juk van hun constellaties zijn ontdaan
en er als gevluchte paarden doorheen trekken.’

J E A N G I R A U D O U X, Sodom en Gomorra

‘Dat is alles. In de verte zingt iemand. In de verte.
Mijn ziel is niet gelukkig met het verlies van haar.’

P A B L O N E R U D A, Ik kan vanavond de droevigste verzen schrijven

‘Hoe konden we ooit de liefde dag na dag brandende
houden als wij, en ook zij, de liefde niet
omringden met magie en trucs...’

H A R R Y H O U D I N I

Dit boek is fictie, en het is net zo sterk geïnspireerd door kunst, muziek, literatuur en het landschap als door de levensgeschiedenis van Jessie Hickman zelf.

Inleiding op de dood

Wie heeft er nog nooit van Harry Houdini gehoord? De buitengewone boeienkoning. De verbijsterende ontsnappingskunstenaar. De eenzaamste man ter wereld.

Het is 1910. Harry Houdini, het wereldwonder, de eerste en de beste, is tot zijn oksels weggezonken in modder. Overal om hem heen woelen hardnekkige vingers van wier en zeegras. Als hij zijn ogen opent, ziet hij beweging en duistere schaduwen.

Hij weet dat boven hem twintigduizend mensen – havenarbeiders, klerken, vrouwen met hoeden – zijn dood voelen naderen. Drie rijen dik staan ze op Queens Bridge. De rij loopt voorbij Flinders Street Station helemaal tot aan Princess Bridge, en al die mensen staan zich te verdringen en wringen zich in bochten om een glimp te kunnen opvangen. Sommigen zijn gevallen, gestruikeld over een zoom of de puntschoen van een klerk, en dat allemaal om het wereldwonder met geboeide handen en in ketenen geslagen in de Yarra te zien duiken.

Gegeseld door zeegras en wegduikend voor de schaduw brengt Houdini zijn polsen naar zijn mond. Met zijn tanden verwijdert hij een pin, uit elke boei één. De boeien komen vrij en zinken verder de diepte in.

Houdini grijpt zich vast aan het wier om zich te verankeren. Het wier is los en ongeworteld, als een slap eind touw. Het is alsof de rivier geen bodem heeft, niet méér is dan op elkaar drijvende lagen en nog meer lagen droesem.

Hij trekt zijn korte beentjes op en graaft met zijn knieën in het slijk. Zijn knie schraapt tegen een stuk rots of rif en hij tast er met zijn hand naar om na te gaan waar het aan vastzit. Zijn hand glijdt over iets wat met mos is overdekt, iets wat glad is en vezelachtig wordt, totdat zijn vingers blijven haken in de bekende schakels van een keten. De ketting is dik en hij volgt de schakels totdat zijn handen het beenijzer vinden. En hoewel hij in ademnood komt en zich nog van de sloten om zijn nek moet ontdoen, sluiten zijn handen zich rond het ding in het beenijzer. Het breekt af. Een enkel? Een voet? Steen of rots is het zeker niet.

Het is iets met ledematen.

Houdini kokhalst. Hij krijgt water binnen. Het smaakt smerig. Het ding met ledematen is zo zwaar door vissen aangevreten dat het door Houdini's greep losraakt. Hij heeft nog steeds een deel van de broze overblijfselen in zijn hand als het grotere deel van het lichaam als een stompe schaduw naar boven zweeft, boven hem uit.

Houdini trapt met zijn benen in het bezinksel en brengt een wolk van slib en andere onontdekte dingen in beweging. Hij zwemt schuin naar boven, weg van de wolk, weg van het lijk, en tast in zijn zwembroek naar een sleutel. Hij zit vlak onder het wateroppervlak, door troebel water versluisd, als hij zich eindelijk bevrijdt van de sloten om zijn nek. Hij duikt uit het water op en steekt zijn handen omhoog om de sloten te laten zien. Twintigduizend mensen juichen.

Zijn natte krullen verbergen zijn gezicht voor de menigte als hij weer naar het water kijkt, op zoek naar de opgezwollen massa van het lijk. Maar de rivier geeft niets prijs behalve de lichte, onregelmatige golfslag die naar de zee kabbelt.

Houdini watertrappelt. Hij wacht op het bootje. Hij heeft pijn in zijn borst. De roeiers zijn te traag. Hun spanen raken en doorklieven het water in een ritme dat niet overeenkomt met de haast die hij voelt. Hij hoest en spuugt terwijl ze naderen. Eindelijk steekt een van de roeiers hem een hand toe terwijl de andere het bootje in evenwicht houdt.

Hebt u de rivier ingeslikt, meneer Houdini?

Houdini antwoordt niet. Hij grijpt de arm van de man en hijst zich de boot in.

Houdini zegt niets. De twee mannen roeien hem naar de kant. Zijn ogen speuren nog altijd het wateroppervlak af, maar hij ziet geen spoor van het opgezwollen lichaam en hij weet niet hoe hij het kan uitleggen of wie hij het moet vertellen.

◆

1

Als aarde kon spreken, wiens verhaal zou het dan vertellen? Liever dat van de mensen die erop hebben geknield, die hun vingers hebben gekloofd door erin te wroeten? Of van degenen die 's avonds huilend en bloedend op de grond vallen alsof de aarde hun moeder is? Of zou ze kiezen voor mensen die er juist bij uit de buurt blijven, als vogels die krijsend en zonder tranen door de lucht jagen?

Ik denk dat de aarde hunkert naar degenen die de zwaarte-kracht tarten door te vliegen.

Ik heb hier onder de grond twee dingen geleerd: vogels vallen naar beneden en aarde is geduldig. Uiteindelijk worden tanden en huid en gekromde botten er allemaal aan prijsgegeven. En ooit komt de dag dat iedereen die hoog in de lucht wilde zijn en ver van de aarde verwijderd toch als een knoestige boomwortel in die donkere, dicht opeengepakte grond zal zijn geplant. Net als ik.

Daarin ligt denk ik de les van de aarde.

De ochtend van mijn geboorte. Mijn moeder groef. Met roet en bloed bedekt. Je kon haar in het donker ruiken, zelfs als je haar niet zag. Ze droeg me bij zich in een bundeltje dat ze van een stukgescheurd laken had gemaakt. Regen en wind geselden ons van twee kanten, maar ze bleef graven. Haar hart bonsde in mijn oor. Ik perste mijn gezicht tegen de waaier van haar ribben en proefde haar. Ze smaakte naar roest en de dood.

In de wind, in de storm, werd ik een belemmering. Ze legde me naast haar paard op de grond. Kou en natheid tegen mijn rug. Ik zag mijn adem uitademen. Naast me zonk

het paard in de modder weg. Ik bekeek het met één oog terwijl het zijn evenwicht probeerde te hervinden. Het zou mijn hoofd zo plat maken als een bord als het per ongeluk op me ging staan.

De ochtend van mijn geboorte stonden er geen sterren aan de hemel. Mijn moeder bleef maar graven. De hoop aarde naast haar werd hoger en hoger totdat alleen haar armen, schouders en haar steeds in het licht kwamen om dan weer te verdwijnen terwijl haar paard boven me stond te hinniken en briesen.

Toen ze zichzelf eindelijk uit het gat in de aarde omhoog hees, leek ze op het vernielde boegbeeld van een schip. In mijn onnozelheid dacht ik dat we weer zouden vertrekken, ook al wist ik dat er geen schip of vlot was om ons te vervoeren. Alleen Houdini, haar schichtige paard. En we konden niet terug naar waar we vandaan kwamen.

Ze stond boven me, haar haar in dunne sprietten. De regen viel, zwaar als kiezels. Uiteindelijk boog ze voorover om me op te pakken en ik voelde haar hand onder mijn rug. Ze legde me tegen haar borst, kustte mijn modderige hoofd. Opnieuw duwde ik mijn gezicht tegen de knokige holte van haar borstkas en ademde mijn moeder in.

De ochtend van mijn geboorte begroef mijn moeder me in een graf van een halve meter diep. Hoe sterk ze ook was, mijn geboorte had haar verzwakt, en terwijl ze groef, vulde de wind het gat met bladeren en door de regen zakte er modder in zodat er niets van overbleef dan een smal, nat bed.

Terwijl de zon ongemakkelijk omhoog kroop, liet ze me in mijn graf zakken. Toen ging ze op de grond liggen, streelde mijn hoofd en zong voor me. Ik had haar in mijn korte leven nog nooit horen zingen. Ze zong voor me tot het liedje stokte in haar keel. Ze jankte en brabbelde, maar nog altijd lag haar hand als de warmste deken over me heen.